

millor antídoto. No esperaven que començaria a gelar de nou i que els occidentals jugarien a assegurar la calma de l'ós rus, abans que la llibertat dels seus ex-satèl·lits. Bill Clinton, en aquest punt,

s'ha inventat una Aliança per la Pau, mig i mig, que no satisfà a ningú. No satisfà Rússia, que ja ha oblidat el pitjor moment econòmic i torna a inflar pit i orgull nacionalista. No satisfà els països de l'ex-

Pacte de Varsòvia, que comencen a sentir el fred trucar a la porta i ja tremolen. Arribats a aquest punt la qüestió és saber quant ens costarà, demà, aquesta indecisió d'avui.
Vicent Partal

Un 5-0 per als espectadors planetaris

Per Jordi Balló, tot ha canviat entre el darrer Barça-Madrid i el famós 0-5. Ells acaten la nostra superioritat i nosaltres en gaudim amb la mesura del vencedor.

Ara que han passat uns dies —però no prou, no se sap encara, a l'hora d'escriure aquestes ratlles, si rodaran els caps madridistes— se'm convida a reflexionar sobre la transcendència del 5-0 del 94, en comparació amb el 0-5 de fa vint anys. Què tenen en comú?: la bellesa del nombre. 5 a 0 és el millor resultat possible per a l'equip que guanya.

És un resultat gruixut però indica que qui perd té una doble esterilitat: no ha pogut fer cap gol i a sobre ha intentat guanyar.

Sis o més gols a zero creen la sospita que l'equip perdedor ha abandonat el vaixell i tant se li ha donat al final per quant perdia. El 5-0 és demolidor perquè és realista. I és aquesta una característica que uneix els dos partits històrics: en els dos casos la victòria blaugrana va caure de manera sistemàtica, sense allaus, a un ritme constant. En els dos casos es tractava de partits normalíssims, sense cap esdeveniment que els pertorbés. Per això van ser d'una tremenda eficàcia.

Però feta aquesta comparació, les circumstàncies divergeixen i el seu efecte simbòlic també. Aquell resultat, el 5-0, era en camp contrari, i mai tan ben dit: a l'estranger, al cau del franquisme madridista, burxant allí on fa més mal. No hi ha pitjor derrota que la inflingida a qui ho ha preparat tot per a la victòria. El 0-5 té la

DAVID AIROB-LA VANGUARDIA

Una altra pallissa històrica. Ara, però, l'enemic madridista ja no és l'objectiu prioritari.

mateixa lectura simbòlica que Jessie Owens triomfant davant Hitler o, en clau de ficció cinematogràfica el partit que John Huston munta entre presoners aliats i militars nazis al camp de concentració d'*Evasió o Victòria*. Franco no hi era, al camp. Llàstima.

El 5-0 és contundent però no pot tenir mai el mateix significat simbòlic.

Aquí el fort ha rematat el dèbil. O sigui que l'espectacle no tindria cap gràcia, cap suspens, cap tensió dramàtica, si no fos que en aquest rematament un hi veu perfils apocalíptics. Hem matat una època? Hi ha en la neta victòria la constatació d'un nou poder? És premonició? Si fem

cas de la reacció que el resultat ha provocat entre el madridisme sociològic hi trobarem detalls molt interessants: hi ha una espècie d'acceptació tàcita de la nova situació. Ens guanyem perquè es l'hora dels catalans —pensarien—, un imperi en succeeix un altre.

I és per això que nosaltres, des d'aquí, estem obligats a pensar d'una altra manera. Donar a entendre que l'enemic madridista no és objectiu prioritari, que ja els posseïm des del moment que vam, fins i tot, incorporar el seu color simbòlic a la nostra samarreta (el blanc!, ja no els hi queda ni el blanc!) Que aquest 5-0 per nosaltres és poca cosa, no el necessitem, que li treiem importància. L'hem gaudit, per pura reacció atàvica. Però que ara, amb el cap fred, tenim remordiments.

Perquè per uns bons estrategs, que és el que se suposa que som, aquest excés de gols pot arribar a ser perjudicial. El 5-0 els pot portar, a ells, al límit; es veuran obligats a canviar-ho tot quan a nosaltres ens anava tan bé que tot seguís igual. I denota un excés de zel per part del guanyador. És clar que sempre podrem al·legar que en aquest cas ens va perdre l'estètica. I aquí rau la gran diferència, la gran importàcia d'aquest 5-0. Està únicament i exclusivament adreçat a aquests espectadors planetaris. Perquè sàpiguen com les gasten els d'aquí, els del nord-est.

Jordi Balló